

ЖИВЯХ, ЗА ДА УБИЯ БАЩА СИ

Кармен

Прекарах детството си с родителите си и тримата си братя и сестри в провинцията. Един ден се случи инцидент, когато майка ми отвори голям куфар и от него изпълзя змия, която я ухапа на няколко места. От силна болка тя падна точно пред нас. Баща ни не направи нищо и въпреки че по-големият ми брат му крещеше, той не реагира по никакъв начин на случващото се. Малко след това видях как баща ми впрегна един кон и си тръгна, оставяйки майка ни да умре на земята, докато ние стояхме наблизко. С големи трудности поставихме майка ми на леглото, но тя беше много зле. Вече беше тъмно, затова решихме да я закараме с кану до място, където можем да получим помощ. Но нямаше смисъл. Тя умря. Така четиримата останахме без възрастни до мъртвото тяло на мама. Най-малкият в семейството ни беше Хуан, само на единадесет месеца. Следващата по възраст бях аз, тогава бях на четири години. Сестра ми Хуана беше на пет, а Педро, по-големият ни брат, на осем. Със собствените си ръце построихме ковчег, за да погребем майка ми, и с помощта на един съсед, който ни дойде на гости, я отнесохме в гробището. Най-близкият ни съсед живееше на един час път от нас на кон. Предположихме, че съседът е дошъл да ни види, защото баща ми му е разказал какво се е случило, когато ни е напуснал. След погребението съседът ни също си тръгна. Той обеща да се върне, но не го направи. Ние останахме сами. Върнахме се в калната си колиба, оставени сами на себе си. Всеки ден ходехме на гробището, защото вярвахме, че щом тялото на майка ни е там, значи сме защитени. Правехме това всеки ден в продължение на три години. Не се страхувахме от гробовете, а гробището беше нашият втори дом. Всъщност там се чувствахме толкова добре, че дори играехме и спяхме сред гробовете. Днес осъзнавам, че Бог ни е закрилял в момент, в който сме били оставени сами на себе си. Ядохме риба и ловувахме с капани. Ловяхме патици и овце и намирахме яйца и други ядливи неща. На малкия ми брат Хуан давахме мляко на една коза, която имаше малки козлета. Козата лягаше, а Хуан пълзеше до нея и изсмукваше млякото направо от вимето ѝ. По-големият ни брат отговаряше за храната, но всички ние му помагахме. Един ден по-големият ни брат ни накара да се закълнем, че първият от нас, който получи възможност, ще убие баща ни. Всъщност бяхме доста диви. Ходехме голи, бяхме мръсни и изглеждахме ужасно. Единственото, което ни държеше живи, беше желанието да убием баща си. То ни даваше сила и за това трябваше да оцелеем.

Три години по-късно баща ми се върна къщи, върза ни, сложи ни в чували и ни заведе в близкия град. Там ни раздаде на различни фермери, като ни раздели въпреки голямата ни любов и привързаност един към друг. Стопаните, които ме приеха, ме научиха да обработвам земята, да пека хляб и да върша друга

работа. Въпреки че бях само на седем години, работех усърдно. Но първо трябваше на практика да ме опитомят. Дори и след това договорът, който бях сключил с братята и сестра си, за да убия баща си, остана източник на жизнената ми сила. Трябваше да порасна, за да отмъстя за майка си. Никога повече не видях братята и сестра си, но надеждата да ги видя някой ден ми помогна да оцелея и аз. Когато навърших четиринадесет години, синът на хората, с чието семейство живеях, ме изнасили и жестоко ме преби. Един ден, уморена от тормоза, който бях изтърпяла, разказах всичко на родителите му. Те ме обвиниха в лъжа и ме пребиха толкова жестоко, че в крайна сметка лежах три месеца в болница. Лекарите казаха, че не мога да се оправя, защото не искам да живея. Треската отнемаше и последните ми сили, но после си спомних за нашия обет и започнах бавно да се възстановявам. След болницата отново успях да работя в ранчото. Една нощ, в навечерието на седемнадесетия ми рожден ден, избягах, скрих се в полето, а след това отидох пеша до най-близкия град. Пристигнах там на разсъмване и отидох направо в полицейския участък, където им разказах всичко, което ми се беше случило. Но те ме вкараха в една от килиите и там двама полицаи ме изнасилиха и пребиха. Много ми се искаше да умра. Дори началникът на полицията искаше да ме изнасили тази нощ, но аз се хвърлих в краката му и го помолих да не го прави. „Моля те, спри да ме нараняваш“, молех аз. Той ме съжали и ме остави на мира. Каза, че семейството, което ме е отгледало, е много влиятелно в този регион и че трябва да се върна при тях. Казах му, че истинският ми баща също е добре известен и помолих вожда да го намери. Казах на вожда, че баща ми със сигурност ще му даде пари за освобождаването ми. Накрая главатарят се съгласи да ме освободи, но уведоми и онова семейство, и баща ми за моето местонахождение. Същият ден отидох да видя баща си. Той не беше виждал братята и сестра ми, откакто ни беше дал на непознати. Радвах се, че е намерен. Най-сетне можех да го убия. Аз бях първата, която го намери. Бях младо момиче, което умееше да борави с ножове, и сега виждах възможност да изпълня клетвата, която си бяхме дали преди много години. По онова време баща ми се справяше добре финансово. Опитваше се да говори с мен, да ме накара да се чувствам удобно и комфортно, но аз не откликвах на усилията му. Продължавах да му показвам ножовете и да казвам: „Не си лягай, защото някоя нощ ще те убия“. Ден след ден по време на обядите и вечерите не сяхах на една маса с баща ми. Взимаш чинията си и отивах зад ъгъла, за да ям на пода, като поемах храната с ръце, демонстрирайки на баща си какво е направил с мен. Виждайки това, той започваше да плаче и да иска прошка, но аз бях изпълнена с омраза към него. Един ден взех нож и се приготвих да го убия. Искях това да стане на открито, защото исках да го видя как страда. Втурнах се към него с ножа. Мислех, че съм го убила, но когато погледнах ножа, не видях по него и капка кръв. Тогава му казах: „Татко, твоето време още не е дошло, но аз все пак ще те убия“. Един следобед, докато се хранех на двора, чух силен шум, сякаш нещо тежко беше паднало. Звукът ме накара да потръпна и усетих миризмата на смърт. Баща ми беше паднал мъртъв. Отчасти се зарадвах, макар че ми се искаше да го убия със собствените си ръце. Смъртта на баща ми отвори пътя за още по-големи мъки, защото не знаех какво да правя със сегашния си осиротял живот. Един млад мъж, който познаваше баща ми, дойде да ме посети и ми предложи да се омъжа

за него. Аз се съгласих, защото исках някой да се грижи за мен. Но проблемите ми нямаха край. Съпругът ми ме нараняваше и малтретираше, не искаше да работи и се отнасяше с мен като с прислужница. Когато забременях, той ме отведе в Буенос Айрес и ме остави при едно семейство. Там също се отнасяха ужасно с мен. Страданието ми беше толкова голямо, че един ден реших да се хвърля пред преминаващ влак, но по някакво чудо влакът спря точно пред мен. Преди да се роди синът ми, съпругът ми се върна да ме прибере и мъките ми отново продължиха. След известно време избягах от дома си и се преместих в град Росарио с две деца - двегодишно момче и едномесечно момиче. Беше ми трудно да живея и да работя сама. Накрая съпругът ми ме намери и дойде да живее с нас.

През 1985 г. една съседка ми разказа за църква „Кръстовете на Анакондия“. Там предадох живота си на Господ. Ходех на църква с цялото си семейство. Започнах да я посещавам редовно, но в сърцето ми нямаше прошка и не исках да си спомням за предишния си живот. Миналото ми беше погребано дълбоко в сърцето ми. Въпреки че служех в църквата и бях дисциплиниран работник, не можех да простя на хората, които някога ме бяха наранили дълбоко. Когато през 1996 г. стана известно, че Карлос Анакондия ще проведе поредния евангелизационен поход в нашия град, изразих готовност да работя като помощник в службата на Господ. Няколко дни преди разпятието казах на Бога, че искам да бъда добър работник. „Ако в мен има нещо, което трябва да бъде очистено, моля Те, покажи ми го“, молех се аз. Също така Го помолих да ми даде възможност да намеря моите братя и сестра. Знаех, че сестра ми е в Санта Фе, но не можех да я намеря. Непрекъснато се молех за нея. Един ден в десет часа сутринта преди разпятието получих писмо от Хуан, по-малкия ми брат. Веднага се свързах с него по телефона и няколко дни по-късно отидох в града, за да го видя. Благодарих на Бога за това, че ми помогна да намеря брат си, и много пъти помолих Бога да ми прости за всички злодеяния, които бях извършила. По време на последния поход, когато брат Анакондия проповядваше за пречките, които пречат на вярващите да получат Божиите благословии, най-накрая успях да простя на всичките си насилници с цялото си сърце. Видях, че около мен сякаш лети ангел и Божията ръка е премахнала цялата омраза и обида, натрупани в предишния ми живот. Плаках толкова силно от дълбините на душата си, молейки Бог да ми прости всичко, което бях замислила срещу баща си и съпруга си, че дори загубих гласа си. Успях да простя на всички от дъното на сърцето си и това ми помогна да получа изцеление за разбитото си сърце. Въпреки че познавах Бога от години, никога преди не бях успявала да простя истински. Тази бариера, тази непростителност ми пречеше да получа благословиите, които Той беше подготвил за живота ми. Бог премахна омразата, която изпитвах към мъжете, премахна обидата, която изпитвах към съпруга си. Той премахна горчивината от сърцето ми, даде ми нова сила и наред с други неща, възстанови брака ми.

Отдавам на Бога цялата слава и цялата чест за промените, които направи в живота ми.

📖 Свидетелство на Кармен от книгата на Карлос Анакондия „Чуй ме, Сатана“